

לא! לא! לו לו!

אין לה מזל, לגינה לולוברג'יורה. כל שחקניות הקולנוע בעולם מתפשטות, מתלבשות שוב, באין פוצה מה ומצפצף. איש לא מתרגש ואיש לא מתפעל. העירום שוב איננו קרשקפיצה בקאריירה הקולנועית, ואפילו שחקניות שרכשו להן מעמד בזכות תכונות אחרות מאשר גופן החשוף, כמו קרול (בייבי דול) בייקר, מוזררות להנציח את עצמן בעירום בטרם יהיה מאוחר מדי, לצרכי רושמי ההיסטוריה בלבד. רק ללולו לא נותנים. האמת היא, שזה לא בדיוק כך. אם צופיהקולנוע בעולם טרם ראו את הלולו עירומה על הבד, מלבד חצי שד פה והצצה חטופה בטבור, הרי זה רק מפני שגינה לא רצתה. יש לה, כנראה, דעות קדומות נגד העירום. אף שחקנית קולנוע אחרת בדור האחרון לא ניהלה מאבקים כה מרים וחריפים נגד הצגת מערומיה כמותה. ודווקא לה עושים צרות ומאיימים לפטר את הממשלה האיטלקית בגללה.

בניגוד לסופיה לורן, שהתחילה את הקאריירה הקולנועית שלה בזכות חוזה השופע, כניצבת-עירום, היתה גינה פורי-טאנית עד לזוועה בתחום זה. עוד ב-1955, כשהיתה בשיא הקאריירה שלה, גילתה חולשה זו. היא כיכבה אז בסרט הענקים היפה בנוסות תבל. צלם אמריקאי וריו, בשם מיכאל ציינגו, הצליח לצלמה על כמת הצילומים דווקא ברגע ש-חזייתה לא הספיקה לקלוט את כל מיטענה. הצילום פורסם בשבועון איטלקי, והלולו התרגזה עד מוות. היא הגישה תביעה משפטית נגד הצלם והשבועון. לפני שניתן פסק-דין התפשרו שני הצדדים. הלולו קיבלה לידיה את הנגטיב של הסרט שצולם, והשמידה אותו. אני שחקנית הגונה, הצהירה היא, "לעולם לא אופיע בסרטים בעירום".

זמן קצר אחרי שהצהירה על ההצהרה זו, צולמה בסידרת צילומי-עירום נועזים. אלא שהיא לא ידעה זאת.

★ ★ ★

היה זה בשעה שערכה ביקור בבירת ארגנטינה, בואנוס-איירס. חואן פרון עצמו, שהיה אז רודנה של ארגנטינה, היה בין מקבלי פניה של הכוכבת. אולם פרון, אחד הנואפים הגדולים שבשליטי העולם באותם הימים, טמן ללולו פה.

הוא הורה לאחד מצלמי-החצר שלו לצלם אותו ואת גינה בשעת פגישתם בעזרת סרט אינפרא-אדום. הלולו באה לפגישתה כשהיא לבושה במלבושים ובבגדים תחחוניים עשויים מסיבי נילון, דבר שהיה ידוע לפרון מראש. חומר זה אינו נקלט על הסרט האינפרא-אדום. כך התקבלו צילומים מים בהם נראה פרון לבוש, ואילו גינה עירומה לגמרי, מלבד חגורת עור שלבשה למחוגניה.

פרון צירף תמונות אלה לאלבומו הפרטי. איש לא היה יודע לעולם כי צולמו. אולם פרון הלך ולקח איתו את התמונות. הן מצאו את דרכן לשבועון אנגלי לפני כארבע שנים. גינה התפוצצה מועם. "זה זיוף! מעולם לא הצ'י-טלמתי כן!" רתחה, תבעה את השבועון לדין, ביקשה פיצויים כסכומים אסטרונומיים. המשטרה הבריטית התערבה אף היא, פתחה תיק פלילי נגד מפיצי התמונות. אולם גינה לא זכתה גם במשפט זה. בטרם החל המשפט להתברר, פשט השבועון הנתבע את הרגל.

יתכן שדווקא משום שגינה הקפידה כל כך לשמור על צניעותה, היא עוררה את סקרנותם של רבים, שהחליטו להנציחה בעירום על אפה ועל חמתה. אחד מאלה היה יול ברנר השובב. ברנר ידוע כחובב-צילום מושגע. הוא מרבה בעיקר לצלם בעזרת עדשות טלסקופיות, המצלמות ממרחק. איש לא הבין מדוע מעדיף ברנר עדשות טלסקופיות, כש הוא יכול לצלם את האובייקטים שלו מקרוב. הסוד התברר בעת הסרסת שלחמה המלך ומלכת שבא. בו הופיעו הלולו וברנר זה לצד זה.

גינה הופיעה בסרט בתלבושת מורחית אכזונית, אולם צנועה למהדרין. מלבד טבורה וירכיה, היו כל שאר החלקים, אותם נוהגים להגדיר כעירום, מכוסים באופן הרמטי. אולם בעת שהחליפה את תלבושתה מאחורי הבמה, הצליח ברנר לקלטה, בשעת התהליך המסובך הזה, באמצעות מצלמתו הטלסקופית.

את גרמניה מהם היא לחכות עד שהם ימותו. "עכשיו", היא מספרת, "יש מתח גדול בניגון, בני הדור החדש, לבין הדור הישן. הם לא מסוגלים להסביר לנו מה קרה, ואנחנו איננו מסוגלים להבין אותם. גם שגם איננו מבינים מה היה בעבר, וכך אין לנו שום תחושה של עתיד. יש לנו הכל — בתים, בגדים, מכוניות, הרבה כסף, חוץ מזה אין לנו אובייקט דבר. אין לנו אידיאלים".

כמו שיש לה, למריאנה, דעה על המצב,

גינה לולוברג'יורה כליידי גודייבה ב"שותפים זרים למיטה" מי שבורח מהעירום —

שממרחק, ובווית-צילום מתאימה, יצרו את הרושם שהיא עירומה.

אחד מאלה היה דווקא סרט הוליבודי בשם שותפים זרים למיטה, שהוסרט השנה. בסרט זה, שיוקרן בקרוב בארץ, הופיעה הלולו לצידו של רוק הדסון, כיספיה איטלקיה העובדת שרות עתון קטן בבריטניה. באחד הסצנות בסרט מופיעה הלולו מחופשת כליידי גודייבה, הרכובה עירומה על סוס. רק בצילומים מקרוב ניתן להבין חיון כי מערומיה בתמונה זו הם מווייפים, וכי למעשה היא מכוסה מכף רגל ועד צוואר בבגד הדוק ושקוף.

כאשר התפרסמו תמונות אלה לראשונה באיטליה, הם עוררו סערה קטנה. אולם איש לא יכול היה לעשות נגדה דבר. היא הופיעה בצורה זו בסרט אמריקאי, ולכל היותר אפשר היה לדרוש את איסור הכנסתו לאיטליה.

אולם הפאנטס המקורי מצא חן בעיני מפקי הסרטים, וכנראה גם בעיני גינה. הם החליטו שמה שטוב בשביל האמריקאים, טוב גם עבורם. גינה זכתה בתפקיד בסרט האיטלקי לה באמבולה ("הבובה"), המבוסס על אחד מסיפורי זקמרון של בוקצ'יו.

זהו סיפור אודות אשת-איש משועממת, המחליטה לכבוש ליבו של צעיר, שדודו הוא בישוף, והמשתתף בדיוני המר-עצה האקומנית של הוואתיקן. מכיוון שצעיר זה אינו נכנע בנקל, היא מנסה לצודו בעזרת מערומיה. גינה מופיעה בסרט במספר סצנות-עירום, מווייפות כמובן, כשלגופה מכנסי טייטס בצבע העור, ואילו חלקה העליון מכוסה בחלקו בעזרת סדין.

זה כבר חולל סערה אמיתית. מה שהרגיז, כנראה, את הוואתיקן לא היה דבר מערומיה של גינה, אלא העובדה שמערומיה מצליחים להסיל פסח קדוש המשתתף במועצה האקומנית. בטאון הוואתיקן פירסם התקפה מוחצת על הרמה המוסרית הירודה של הסרטים האיטלקיים, תוך רמזים ברורים לצילומיה של הלולו.

זה שימש אות לפתיחת הסתערות כללית. כמה חברי-פרלמנט הגישו הצעת-חוק, לפיה לא תינתן תמיכה ממשלתית לסרטים איטלקיים, "שאינם נאמנים לעקרונות עליהם מבוססת החוקה האיטלקית". כך נולד משבר ממשלתי שאיים לפוצץ את הממשלה, כשהסנאט האיטלקי והממשלה מתפלגים לשני מחנות — בעד עירוב ונגדו. רק ברגע האחרון הושגה פשרה, והממשלה ניצלה מהתפרקות.

אולם הגורל התאכזר דווקא ללולו עצמה. היא, שלחמה כל השנים בבתי-המשפט למניעת פירסום תמונות עירום שלה, נאלצה לשבת על ספסל-הנאשמים באשמת צילומי עירום, הפוגעים, לדעת התביעה הכללית האיטלקית, במוסר הצבורי.

כפי שאמרו חז"ל: "מי שבורח מהעירום — העירום רודף אחריו".

כעבור יום הציג את התמונות בפני כל אנשי הצוות, שצחקו לעבר הלולו, שהקפידה לכסות את מערומיה גם בפניהם. הדבר נודע לבסוף לגינה. היא איימה לנטוש את כמת הצילומים, וברנר הגאה היה מוכרח להיכנע. למסור את הסרט המצולם לידיה של גינה, שהשמידה אותו.

★ ★ ★

כך הפכו מערומיה של הלולו למיתוס של עולם הקולנוע. נדמה היה שיצרני הסרטים מתחרים ביניהם מי מהם יהיה הראשון שיצליח להפשיטה על הבד. הם הציעו לה תפקידים קוסמים, בתנאי שתופיע בהם בעירום. רק לרגע, רק לשניה, רק להצצה חטופה, אבל עירומה.

הקאריירה של גינה כבר דעכה, אבל היא עמדה על שלה: "שום עירום!" בלית ברירה הסכימה רק לאחורונה, כשוהרה פג לגמרי, להופיע במספר סרטים בצורה שתעורר בקהל את הרושם שאמנם היא עירומה. אבל היא לא התפשטה. היא רק לבשה בגדים הדוקים בצבע העור.

גינה העירומה עם פרון — העירום רודף אחריו

היו סתם בניאדם. לעת עתה עשתה מריאנה קוך ארבעים סרטים. באחד מהם השתתף גרגורי פק, בשני ריצ'ארד טוד, ובשלושים ושבע האחרים השתתפו שלושים ושבע שחקנים אחרים. לרשימה הזאת היא מתכוונת להוסיף את אודי מורפי, את גילה אלמגור, יוסי ידין ובלמונדו. בקשר לשלושת הראשונים זה מסודר. הרביעי עדיין לא יודע על כך. אבל הוא יודע, בעוד זמן לא רב. סוף סוף כמה זמן כבר יכול לקחת המרחק בין גולן לבלמונדו?

"הבמאים רואים שמכל סרט רע שלהם הם מרוויחים מיליונים, או הם ממשיכים לעשות סרטים רעים. הם לא רוצים להתאמץ, בשביל מה להם "מגולן לבלמונדו". על ישראל אין לה עוד דיעה ממשית. מה שהיא ראתה עד עכשיו, את הדרך מלוד לאכזיה, את מנחם גולן, את העיתונאים, נראה לה בסדר גמור. היא גם ראתה שוטר אחד, ונדומה מהיחס הייחודי שיש בין הישראלים ל"שוטרים שלהם. בגרמניה מסתדים משוטרים רים פחד מוות, וכאן מדברים איתם כאילו

כך יש לה גם פיתרון למצב. הפיתרון הוא עבודה סוציאלית. לא זו של נשים בפנסיה, אלא זו של עמים שלמים, שיעזרו לעמים שלמים. אני דוגלת באידיאלים כלל-עולמיים. אני חושבת שזה מה שיציל את גרמניה בפרט, ואת העולם בכלל".

את העובדה שהגרמנים עושים עכשיו רק סרטי ואלסים מתקתקים מסוג ד' היא מסבירה באותה הדרך: "כיוון שאין אצלנו אידיאלים, כיוון שיש שפע של כל דבר, כיוון שהכל בא מהר מדי וקל מדי, אנשים מתעצלים לחשוב, ומתעצלים לעבוד.